

25 ויש להוסיף, שע"פ האמור לעיל (ס"ה) 25
 26 שב"ה החודש הזה לכם" מודגשת "מצוה ראשונה 26
 27 שנצטוו בה ישראל", ה"ז קשור במיוחד עם מצות 27
 28 הצדקה (נתינת צרכי החג להזקוקים), ש"שקולה 28
 29 כנגד (וכוללת) כל המצוות¹¹⁶, ו"בכל תלמוד 29
 30 ירושלמי היא נקראת בשם מצוה סתם מפני שהיא 30
 31 עיקר המצוות מעשיות ועולה על כולנה"¹¹⁷ – ע"ד 31
 32 ובדוגמת "החודש הזה לכם", "מצוה ראשונה (גם) 32
 33 מלשון "ראש", שכולל כל האברים, מצוות, "אברין 33
 34 דמלכא"¹¹⁸) שנצטוו בה ישראל", ולא עוד אלא 34
 35 שעל ידה ניתוסף גם בלימוד התורה¹¹⁹ (ובפרט 35
 36 לימוד שהזמ"ג – הלכות הפסח), כיון שע"י 36
 37 הצדקה נעשים מוחו ולבו זכים אלף פעמים 37
 38 ככה¹²⁰.

39 י. ויש לומר, שההוספה בכללות העבודה באופן 39
 40 של הנהגה נסית בר"ח ניסן קשורה גם עם הנשיא 40
 41 שהקריב בו ביום – "ויהי המקריב ביום הראשון 41
 42 את קרבנו נחשון בן עמינדב למטה יהודה"¹²¹:

43 הטעם שבקרבתו של נחשון נאמר "למטה 43
 44 יהודה", ולא "נשיא (לבני) יהודה", כבשאר 44
 45 השבטים, הוא, כדי להדגיש שהקריב ראשון לא רק 45
 46 בגלל היותו נשיא דשבט יהודה, אלא מפני מעלת 46
 47 עצמו¹²², כמודגש בשמו – "למה נקרא שמו 47
 48 נחשון, על שם שירד תחילה לנחשול שבים"¹²³, 48
 49 מעלת המסירת נפשו¹²⁴, שזוהי העבודה ד"בכל 49
 50 מאדך"¹²⁵, למעלה ממדידה והגבלה, הנהגה נסית.

51 וענין זה מודגש במיוחד בנתינת הצדקה באופן 51
 52 שלמעלה ממדידה והגבלה, כדרשת חז"ל¹²⁶ "בכל 52
 53 מאדך, בכל ממונך" – כמרומוז בשם (נחשון בן)

(116) ב"ב ט, א. ירושלמי פאה פ"א ה"א.

(117) תניא פל"ז (קמח, ב).

(118) ראה תקו"ז ת"ל (עד, סע"א). הובא בתניא פ"ד. רפכ"ג. ועוד.

(119) וע"ד מ"ש (ישעי' סג, א) "אני מדבר בצדקה", ש"ע"י צדקה וגמ"ח שהאדם עושה נמשך להיות בעסק תורתו בחי' אני מדבר", שזוה"ע ד"ויקרא אל משה", "אני הוא הקורא אני הוא המדבר" (לקו"ת פרשתנו ב, ב).

(120) תו"א בראשית א, ב. וראה אוה"ת בראשית (כרך ו) תתרכו, ב.

(121) נשא ז, יב.

(122) ראה אוה"ח עה"פ.

(123) במדבר פי"ג, ז.

(124) ושייך גם למטה יהודה – ענין ההודאה והביטול.

(125) ואתחנן ו, ה.

(126) ברכות רפ"ט. ספרי ופרש"י עה"פ.

1 ובפרטיות יותר:

2 גם לאחרי ההתעסקות משך זמן בנתינת צרכי 2
 3 החג, צריך כאו"א לחזור ולהתבונן ולעשות 3
 4 חשבון-צדק האם נתינת צרכי החג היתה באופן 4
 5 המתאים, "כדבעי ל" למהו"י¹⁰⁸, או שיש מקום 5
 6 וצורך להוסיף בזה עוד יותר.

7 ונוסף לזה, גם לאחרי נתינת צרכי החג "כדבעי 7
 8 ל" למהו"י", מעשר, ועד לחומש (מצוה מן 8
 9 המובחר¹⁰⁹) – צריך לעשות חשבון שלפי-ערך 9
 10 ההוספה בברכתו של הקב"ה בימים שבינתיים, גדל 10
 11 גם הסכום דמעשר או חומש, ובמילא, צריך 11
 12 להוסיף יותר בנתינת צרכי החג. ויתירה מזה: ע"פ 12
 13 מארז"ל¹¹⁰ "עשר בשביל שתתעשר" – יכול וצריך 13
 14 להוסיף בנתינת צרכי החג (נוסף על המעשר 14
 15 והחומש) עוד לפני ההוספה בברכתו של הקב"ה, 15
 16 וככל שירבה להוסיף בנתינת צרכי החג, תגדל יותר 16
 17 ברכתו של הקב"ה בעשירות מופלגה (כמדובר 17
 18 בארוכה לפני"ז¹¹¹).

19 וכל זה – גם בימים שלפני"ז ר"ח ניסן; ועאכו"כ 19
 20 מר"ח ניסן¹¹², שאז נעשה החידוש בעבודה באופן 20
 21 של הנהגה נסית – צריך להוסיף בנתינת צרכי החג 21
 22 יותר מטבעו ורגילותו¹¹³ (כולל גם טבע ורגילות 22
 23 דקדושה)¹¹⁴, כלומר, ליתן יותר ממעשר ויותר 23
 24 מחומש, ועד – בלי גבול¹¹⁵.

(108) ראה כתובות סז, רע"א.

(109) רמב"ם הל' מתנות עניים פ"ז ה"ה. טושו"ע יו"ד ר"ס רמט.

(110) שבת קיט, א. וש"נ.

(111) שיחת יום ג', כ"ו אדר – למשתתפים בקרן לטובת "מתנה ישראל".

(112) ובדגשה יתירה בר"ח ניסן שחל בשבת, החיבור דשבת ור"ח, חמה ולבנה (כנ"ל ס"ו) – שנוסף לכך שעבודת כאו"א מישראל היא בבחינת מקבל, "לבנה", מודגשת גם עבודתו בבחינת משפיע, "חמה", ובנדוד, ע"י השתדלותו בנתינת צרכי החג.

(113) והוספה זו היא בב' הקוין שבכללות העבודה: קיום מצות הצדקה – עשה טוב, והאכתפיה לשנות טבעו ורגילותו – (ע"ד) סור מרע (וראה הערה הבאה).

(114) ועד שגם יד שנמאל (גבורה וצמצום), יד כהה (כמ"ש בתפילין "ידכה" בכ"ף כפופה), נותנת צדקה באופן של הרחבה, כמו יד ימין ("ידך" בכ"ף פשוטה, שמורה על גודל ההמשכה והשפעה למטה, שמהפכת הכ"ף כפופה*).

(115) ראה תניא אגה"ת פ"ג (צג, א). אגה"ק סוסי"י (קטו, סע"ב ואילך). נת' בארוכה בלקו"ש כח"ז ע' 217 ואילך.

* ע"ד הפיכת הנו"ן כפופה ע"י הנו"ן פשוטה שב"ניסן", כנ"ל הערה 75.